

ת"פ 36052/09/20 - מדינת ישראל, יחידת תביעות שלוחת רחובות נגד אנדאלאו פנטה

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 36052-09-20 מדינת ישראל נ' פנטה

בפני כבוד השופטת זהר דיבון סגל

בעניין: מדינת ישראל
המאשימה: יחידת תביעות שלוחת רחובות
ע"י ב"כ עוה"ד יעל גבעוני

נגד
הנאשם: אנדאלאו פנטה
ע"י ב"כ עוה"ד שירן ברגמן

הכרעת דין

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו תקיפת זקן הגורמת חבלה של ממש - עבירה לפי סעיף 1368 ו(א) לחוק העונשין התשל"ז 1977 (להלן: החוק).

עובדות כתב אישום

2. על פי הנתען בכתב האישום ביום 13.9.2020 בשעה 07:55 לערך נכנס הנאשם לסניף קופת חולית כללית ברחוב דוד רמז ברחובות (להלן: המקום או קופת החולים) ולקח כרטיס ממכונת חלוקת התורים בכניסה לבית המרקחת במקום. באותן הנסיבות פנתה לנאשם הגב' ת.ה. ילדית 1949 (להלן: המתלוננת) שהיא מתנדבת בסיוע משרדי במקום ואמרה לו תבדוק אם יכול להיכנס לבית המרקחת. הנאשם השיב לה "מה אמרת" והכה מכת אגרוף בעיניה השמאלית.

3. כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמו למתלוננת אודם בעין שמאל ורגישות בצד השמאלי של הפנים שהם חבלות של ממש.

מענה לכתב האישום ומהלך המשפט

4. נפתח ונאמר כי מהלך המשפט התנהל בחוסר שיתוף פעולה מצד הנאשם אשר אובחן כסובל מסכיזופרניה, לחלק מהדיונים לא התייצב, ועורך דינו מסר כי התקשורת עמו לקויה ולפרקים אחיו של הנאשם מסייע לו בהעברת המסרים לנאשם. עם זאת, וכפי שנראה בהמשך, חוסר התקשורת אינו נעוץ במחלת הנפש ממנה סובל הנאשם וניכר כי מדובר בחלק מקו ההגנה הלא מפותח שלא נאמר לא מתוכם בו נקט הנאשם לאורך המשפט.

עמוד 1

5. לבקשת ההגנה, הפסיכיאטרית המחוזית נדרשה לבדוק את הנאשם מספר פעמים במהלך ניהול ההליך ולחוות דעתה באשר לאחריותו בעת ביצוע העבירה כמו גם לכשירותו לעמוד לדין.
6. בחוות דעת פסיכיאטרית מיום 27.9.2020 (להלן: חוות הדעת) נמצא כי הנאשם סובל ממחלת נפש במובן המשפטי אך לא תוארו מעשים שביצע עקב חוסר שפיות הנובע מפגיעה בבוחן המציאות ולכן נמצא כי הנאשם אחראי למעשיו בעת ביצועם. מחוות הדעת גם עלה הרושם למגמתיות בבדיקותיו של הנאשם הנמצאים בפער לדיווחים מהטרואמנזה ולכן סברה הפסיכיאטרית המחוזית כי הנאשם מודע למעשיו ומנסה לבנות קו הגנה באופן פרימיטיבי. עוד נמצא הנאשם כמי שמבין את תפקידי בית המשפט ומהות ההליכים נגדו ונקבע כי כשיר לעמוד לדין. ההגנה לא חלקה על ממצאי חוות הדעת ולא ביקשה לסתור בחוות דעת נגדית.
7. ביום 13.9.2021 בתשובה לכתב האישום כפר הנאשם בעובדות, אישר נוכחות במקום ובזמן ביצוע העבירה, טען כי אינו יודע מי היא המתלוננת וממילא הכחיש את תקיפתה. לא הועלתה טענת זוטא.
8. פרשת התביעה נשמעה ביום 17.2.2022 וביום 17.3.2022 במסגרתה העידו המתלוננת, מר א.י. מנהל אדמיניסטרטיבי בקופת החולים, הגב' יעל רון (להלן: יעל), ורס"ר יוסף טריקו אסרסה (להלן: אסרסה). הוגשו בהסכמה: חקירת הנאשם באזהרה מיום 13.9.2020 בה הודה במעשה האלים ובתוצאותיו והביע התנצלות על מעשיו, ודיסק תיעוד החקירה (ת/1; ת/2); תמונות סימני החבלה שנצפו על פניה של המתלוננת סמוך למקרה (ת/11); מסמכים רפואיים (ת/3; ת/12); מזכרים שערך רס"ר שי קונפורטי (זימון עדים לעדות ואיתור פרטים), תמלול שיחה למוקד 100 ותעודת עובד ציבור (ת/4; ת/6; ת/8, ת/9, ת/10); סרטון ודו"ח תובנות מצלמות גוף רס"ר אסרסה. שם נראה ונשמע אסרסה מעמיד את הנאשם על זכויותיו וכן נשמע הנאשם מודה בביצוע המעשה התוקפני ומסביר כי המתלוננת מרגיזה אותו כאשר מגיע לקופת החולים. בהמשך נשמע אסרסה מסביר לנאשם כי אלימות אינה הדרך לפתרון קונפליקט או להביע חוסר שביעות רצון מהתנהלותו של עובד בקופת החולים (ת/7; ת/16); סרטון ודו"ח תובנות מצלמות גוף רס"ר רחל אבטה (להלן: אבטה) (ת/8; ת/15); מזכר הורדת מצלמות אבטחה, דיסק דו"ח צפייה בסרטוני האבטחה בהם נראה הנאשם מכה את המתלוננת ובהמשך משוחח עם השוטרים מחוץ לקופת החולים (ת/13; ת/14; ת/5).
9. אגב ישיבת ההוכחות השנייה ביום 17.3.2022 מסר בא כוח הנאשם כי הוא אינו זוכה למלוא שיתוף הפעולה מצדו של הנאשם, וממידע שמסר אחיו עלה כי ישנה הדרדרות במצב הנפשי שבאה לידי ביטוי בניסיונות אובדניים. כן נמסר כי הנאשם נבדק בבית החולים הפסיכיאטרי וניתנה הוראה לשינוי מינון התרופות אותן נוטל הנאשם (נ/1). מכאן ועל אף שלא נמצא כי הנאשם היה שריו במצב פסיכוטי ובהינתן המועד בו נערכה חוות הדעת הפסיכיאטרית שהוא רחוק בזמן באופן יחסי, סבר בא כוח הנאשם כי ראוי ונכון לקבל השלמה באשר לכשירותו של הנאשם לעמוד לדין.
10. בהמשך וביום 10.4.2022 התקבלה חוות דעת פסיכיאטרית ממנה עלה כי הנאשם הגיע לבדיקה ביום 7.4.2022 בליווי אחיו. ד"ר לבן שבדקה את הנאשם מסרה כי הוא התקשה לשתף פעולה, השיב באופן סלקטיבי על שאלות הקשורות להליך המשפטי כי "אינו זוכר" בעוד שמסר פרטים במענה לשאלות בעניינים אחרים, כך למשל מסר את שמות התרופות אותן נוטל ואת המינונים שנקבעו עבורו. לאור חוסר שיתוף פעולה מצאה ד"ר לבן כי אי אפשר לקבוע עמדה באשר למצבו הנפשי ונדרשת בדיקה בתנאי אשפוז. בהתאם לכך ולבקשת הצדדים ובהסכמתו של הנאשם התבצעה בדיקה פסיכיאטרית בתנאי אשפוז.

11. ביום 6.6.2022 התקבלה חוות דעת פסיכיאטרית משלימה ממנה עולה כי הנאשם נבדק בתנאי אשפוז. לאחר בדיקה נמצא גם הפעם כי הנאשם אינו שרוי במצב פסיכוטי וישנם פערים בין התסמינים אותם מתאר לבין התנהגותו במחלקה ובהמתנה למיון. כן בלט חוסר עקביות בבדיקה, בין השאר משום שהנאשם זוכר פרטים רבים על אף התלונה על בעיות זיכרון. הפסיכיאטרית המחוזית התרשמה ממגמתיות בולטת שנועדה לבנות קו הגנה באופן פרימיטיבי. ומשום שאין כל סיבה להניח כי קיימת ירידה קוגניטיבית ברמה משמעותית, הרי גם כאן נקבע כי הנאשם כשיר לעמוד לדין (להלן: חוות הדעת המשלימה).

12. ביום 10.11.2022 העיד הנאשם להגנתו. עדותו הייתה קצרה ולאקונית ועיקרה בטענה כי הוא אינו מצליח לזכור את אירועי אותו היום ולכן אינו יכול להתייחס להאשמה המיוחסת לו. בהמשך העלה טענה חדשה ויש לומר מפתיעה לפיה הוא אינו המצולם בסרטוני מצלמות האבטחה והוא גם לא האדם שהודה בביצוע העבירה בפני רס"ר אסרסה והוא גם לא נחקר בתחנת המשטרה באזהרה וממילא לא הודה באשמה.

13. בהמשך אותו היום נשמעו סיכומי הצדדים בעל פה. המאשימה ביקשה כי בית המשפט ייקבע את אשמתו של הנאשם על בסיס שלל הראיות שהוצגו במשפט, בין השאר עדויות, סרטון מצלמות האבטחה והודאת הנאשם במשטרה. כן ביקשה המאשימה שלא לכת שווי אחר טענת הנאשם לפיה "אינו זוכר" את האירוע בהיותה מתחמקת ומיתממת. סיכומי ההגנה היו קצרים, לא הועלו טענות ביחס לאמינותם ומהימנותם של מי מעדי התביעה ולא נטען כי הודאות הנאשם ניתנו שלא מרצונו החופשי. אלא שהסיכומים היו חזרה על טענת הנאשם כפי שנשמעה לראשונה מעל דוכן העדים לפיה הוא אינו האדם המופיע בסרטון האבטחה וסרטוני מצלמות הגוף והוא גם לא האדם שהודה באשמה בפני אנשי מרות. לסיום לא חסך בא כוח הנאשם מאמץ לנסות לשכנע את בית המשפט כי לא עמדה המאשימה בנטל להוכיח את מודעותו של הנאשם לגילה של המתלוננת ולטעמו נדרשת הקפדה יתרה בעניין זה לנוכח נתוניו האישיים של הנאשם.

14. הנה כי כן העובדות שהוצגו במשפט, אינן שנויות במחלוקת. אך על מנת שהכרעת הדין לא תהיה חסרה נפרט בקצרה את המארג הראייתי שהציגה המאשימה שיש בו לבסס את אשמתו של הנאשם מעבר לספק סביר.

15. בבסיס ראיות התביעה ניצבות עדויותיהם של המתלוננת, עדת ראייה ועדות המנהל האדמיניסטרטיבי. מדובר בעדויות אשר ראיות לאמון בית המשפט והן משתלבות עם סרטוני מצלמות האבטחה אשר תיעדו באופן ויזואלי (ללא שמע) את מהלך האירוע מזוויות שונות בקופת החולים. סרטוני האבטחה מהווים ראיה ישירה ופוזיטיבית בדבר אשמתו של הנאשם, בהם אפשר לראות בבירור כי הנאשם והמתלוננת מנהלים דין ודברים בשעה שהנאשם מוציא כרטיס במכונה לזימון התורים ומיד לאחר מכן נכנס לתוך בית המרקחת, המתלוננת בעקבותיו. וכן הוא נראה מכה במתלוננת בפניה בעוצמה כה חזקה עד כי אוחזת בפניה ויוצאת מבית המרקחת. בהמשך רואים את הנאשם בקור רוח ממתין לתורו בבית המרקחת ויושב על כיסא, ובהמשך הוא גם נצפה משוחח עם השוטרים מחוץ לקופת החולים. שיחה זו עם השוטרים גם תועדה במצלמות הגוף במהלכה הנאשם מודה גם מודה בביצוע העבירה ומסביר כי העובדה שהמתלוננת פונה אליו פעם אחר פעם בהגעתו לקופת החולים אינה מוצאת חן בעיניו. רס"ר אסרסה מסביר לנאשם מהי הדרך ההולמת והמקובלת להתמודד עם חוסר שביעות רצון משירות שניתן בקופת החולים. לא זו בלבד, קיימת הודאה מלאה של הנאשם באשמה במסגרת החקירה באזהרה לרבות הבעת התנצלות בפני המתלוננת, קורבן העבירה. ואחר כל אלו, נוסף את חוסר האמון שרחשתי לגרסה אותה הציג הנאשם בבית המשפט. בקצרה.

16. המתלוננת, אישה כבת 72, מספר שנים מתנדבת בקופת החולים. בעדותה גוללה במילים פשוטות את

סיפר המעשה, השיח עם הנאשם אודות הכניסה לבית המרקחת ותגובתו האלימה. היא הדגימה את המכה שהנחת בפניה, תיארה את תחושותיה במהלך האירוע וסיפרה על הנזקים שהסבו מעשיו של הנאשם, אדם הצעיר ממנה בשנים רבות וכוחו במותניו (עמ' 15 שורה 25; עמ' 16 שורה 2-1; עמ' 17 שורה 23, עמ' 18 שורות 7-9, עמ' 17 שורה 8). אופן התיאור מתיישב עם התלונה שמסרה לאבטה ותועדה במצלמות הגוף (ת/8; ת/15). תמיכה לדבריה אפשר למצוא גם בתמונות החבלה (ת/11) ובמסמכים רפואיים (ת/3; ת/12). אמנם ישנו פער בתיאור האירוע ובין המתועד בסרטוני האבטחה (לדוגמה: מכת אגרוף אחת ולא שלוש), אך אין בכך לפגום במהימנות גרסתה, זאת מכיוון שלהתרשמותי ההבדל נובע מהקושי המובנה בתיאור האירוע הטראומטי ובמיוחד במקרה דנן לנוכח נתוניה האישיים של המתלוננת. ניכר היה כי עצם המעמד בבית המשפט והמפגש המחודש עם הנאשם חייב ואילץ את המתלוננת לחוות שוב את האירוע והתעוררו בה תחושות הפחד מפניו של הנאשם.

17. עדותה של המתלוננת מצאה חיזוק של ממש בעדות שמסרה יעל. זו סיפרה כי נכחה בקופת החולים בזמן המקרה וראתה את הנאשם מרביץ למתלוננת והאחרונה נפלה על הרצפה והיא שמעה אותה צועקת באופן ספונטני "הוא נתן לי אגרוף" (עמ' 21 שורות 7-9; 15; 23-24). עדותה הייתה סדורה, ברורה, היא הקפידה בפרטים ונזהרה שלא למסור עובדות שלא ראתה במו עיניה, לדוגמה ציינה כי לא ראתה אם מדובר בסטירה או אגרוף. למותר לציין כי מדובר בעדה חסרת עניין בתוצאות ההליך.

18. עדותו של המנהל האדמיניסטרטיבי בקופת החולים מהווה חיזוק נוסף לעדות המתלוננת. העד סיפר כי לא נכח במקום בזמן האירוע אך שמע צעקות ולכן ניגש לבית המרקחת. אז ראה את המתלוננת חבולה וכאובה וזו סיפרה כי הנאשם "חבט בי, נתן לי מכה" ובהמשך היא קיבלה טיפול רפואי (עמ' 19 שורות 17-21). באותן הנסיבות נמסר לו תיאורו התוקף ופרטי לבושו ולכן פנה לנאשם וביקש לברר עמו פרטים, הלה לא השיב והוא ביקש ממנו להמתין עד להגעת המשטרה (עמ' 19 שורות 21-24; עמ' 20 שורות 5-6). בהמשך סיפר כי צפה במצלמות האבטחה שתיעדו כאמור את המקרה בזמן אמת.

19. גרסאותיהם של העדים משתלבות זו עם זו ומתיישבות עם התיעוד הוויזואלי. ההתרשמות היא ממי שתיארו בעדותם את האירוע כפי שחוו וקלטו בחושיהם. לא נעלמו מעיני אי דיוקים בין העדויות אולם אינני סבורה כי הפערים בין הגרסאות יורדות לשורשו של עניין. כל אחד מהעדים מסר תיאור דומה ביחס לאירוע, מזווית הראייה שלו, שינויים קלים בין הגרסאות הנובעים מהטבע האנושי, אין בהם כדי להעלות או להוריד מרמת התיאור או מהימנותו.

20. טרם נתייחס לעדותו של הנאשם בבית המשפט נזכיר כי הנאשם הודה בפני אסרסה בביצוע העבירה וזאת לאחר שהועמד על זכויותיו. במעמד זה, מסר הנאשם פרטים אישיים שונים ובמלל חופשי ומרצונו הטוב הודה במעשה התקיפה וגם הסביר זאת בתחושתו לפיה המתלוננת מציקה ומטרידה אותו בשאלות ולא בפעם הראשונה. והנאשם גם הביע צער על מעשיו וביקש את סליחתה (ת/16).

21. כמו כן במהלך החקירה באזהרה לאחר שהוסברו לו זכויותיו, הנאשם הודה מרצונו הטוב החופשי באשמה והסביר כך את הסיבה לביצוע העבירה: "היא (המתלוננת) רודפת אחרי. צועק עליי "אדוני, אדוני". אמרתי לה "מה קרה" היא לא מוכנה לשמוע אותי, רק לעצבן אותי. אז אמרתי לה "מה את רוצה" זהו". כן הסביר כי הזמינו משטרה כי "הבאתי לה כאפה. אבל אני מצטער שעשיתי את זה. אישה מבוגרת. לא הייתי צריך להרביץ לה. בגלל שהייתי עצבני, בגלל שעצבנה אותי. אני מצטער מאוד שתקפתי אותה. כשאני הולך לקופת החולים, היא מחכה לי שם, היא רוצה לעצבן אותי, אמרתי לה "למה כל חודש"? (ת/1 שורות 5-10). בהמשך כאשר נשאל "איך נתן לה כאפה?" השיב והדגים "בקטנה, ככה... אני מצטער שאני עשיתי את זה" והסביר כי פגע בפניה של המתלוננת באזור העיניים והאף

(ת/1 שורות 33-48). עוד הוצגו בפני הנאשם סרטוני מצלמות האבטחה במקום והוא זיהה את עצמו ואת פרטי הלבוש שלו באותה העת וגם הודה כי רואים בסרטון כי הוא מכה את המתלוננת אבל לדבריו "כאפה" ולא באגרוף (ת/1 שורה 60-51). והנאשם במעמד זה הביע צער כלפי הפגיעה במתלוננת.

22. אלא שמעל לדוכן העדים טען הנאשם כי זיכרונו בגד בו ופרטי האירוע כולם נעלמו ונשכחו מראשו וגם מליבו. הגרסה הגיעה לשיאה כאשר הנאשם שינה מגרסתו במשטרה, ובניגוד לתשובה שנמסרה לכתב האישום, טען כי הוא אינו האדם שנראה בסרטוני מצלמות האבטחה והוא גם לא האדם שנראה בסרטוני שהופקו ממצלמות הגוף משוחח עם השוטרים והוא גם לא האדם שבהמשך הודה במשטרה בחקירה באזהרה. ובמילים פשוטות הנאשם ביקש לטעון כי אדם אחר הדומה לו במראהו החיצוני שתי טיפות, פגש בשוטרים והודה בכך שהכה "כאפה" ולא באגרוף, וגם אותו אדם עוכב למשטרה שם מסר בכזב את שמו ופרטיו האישיים והוא אשר הודה במעשה האלימות. במילים פשוטות עוד יותר, עסקין בטענות מופרכות ומגוחכות המהוות המשך ישיר לטענה הכוזבת בדבר העדר זיכרון.

23. ככלל נקודת מוצא להערכת טענה שעניינה העדר זיכרון היא חשדנית. במקרים רבים טוענים נאשמים כי אין הם זוכרים דבר ולא חצי דבר ממעשיהם. מדובר בגרסה נוחה למדי, הבאה לאפשר למי שמעלה אותה להתחמק מהתמודדות עם מעשיו למרות מודעות למעשים ולחומרתם. דברים אלו נכונים בפרט לאור העיון בחקירתו של הנאשם במשטרה באזהרה שם ידע גם ידע לתאר את שאירע עד לפרטי פרטים ודקויותיהם. קשה להלום מצב בו אדם זוכר לתאר היטב את האירוע סמוך לו ובחלוף הזמן אינו זוכר דבר מהאירוע עצמו. אינני מוציאה מכלל אפשרות כי ייתכנו מקרים מעין אלו, אלא שמין הראוי שטענה באשר לחוסר זיכרון תגובה בראיות בעלות משקל. אך כאלו אין בנמצא. לא זו בלבד, חוות הדעת הפסיכיאטריות אינן תומכות בבעיה של חוסר זיכרון ומסירות כל טענה לבעיה קוגניטיבית. כבר סמוך לביצוע העבירה ובתקופה שלאחר מכן, נמצא כי קיים פער בין טענות הנאשם כי אינו זוכר דבר לבין הממצאים הרפואיים מצד המומחים בפסיכיאטריה שלא מצאו כל דופי בזיכרון הנאשם. בסיכום חוות הדעת נמסר כי לנוכח התשובות המגמתיות שמסר הנאשם והפער בדיווחים עלה הרושם כי מדובר בניסיון לבנות קו הגנה פרימיטיבי בהתבסס על העדר זיכרון. ובחלוף כשנתיים המומחים בפסיכיאטריה חוזרים על הערכתם והתרשמותם. אחזור ואציין כי ההגנה לא הגישה ראיה לסתור לא חוות דעת נגדית או מסמכים רפואיים אחרים בעניין זה.

24. נבהיר הנאשם סובל מסכיזופרניה אין על כך מחלוקת. אך הוא נוטל טיפול רפואי, הוא מאורגן בהתנהגותו ובהתנהלותו וניכר כי מבין היטב את מהלך המשפט ותפקידי בעלי הדין. הזיכרון הסלקטיבי במקרה דנן, מותאם לסיטואציה של השואל ומעמדו ובמיוחד להקשרן של השאלות עליהן התבקש להשיב. הנאשם בעדות ידע למסור פרטים רבים מתקופות שונות וגם מבוקר המשפט אך לא ידע למסור פרטים בהקשר ליום המקרה. הוא זכר לומר כי הוא מתגורר בקרית משה בבית הוריו והוא חולה ולכן לא עובד, בבוקר הדין הגיע באופן עצמאי לבית המשפט לאחר שנעזר באנשים בדרך. הוא מסר כי חבר בקופת החולים וזכר כי אחת לשבועיים לערך מטופל בזריקות, הוריו קונים עבורו את הזריקות, והוא גם זכר לציין כי נוטל טיפול תרופתי בכדורים וזכר את שם התרופה, והוא ידע לומר כי יש לו אחיינית וגם את שמה היפה זכר היטב (עמ' 42 שורה 22; עמ' 43 שורה 23-24; עמ' 45 שורה 10 שורה 27).

25. התנהגות והתנהלות זו של הנאשם פועלת לחובתו, ניכר היה כי הנאשם ידע להעריך את הראיות שהוצגו במשפט לחובתו (לדוגמה במהלך שמיעת המתלוננת ובדיוק בנקודה בה תיארה את התקיפה, החל לצעוק כי אינו זוכר- עמ' 16 שורה 24) וניכר כי הבין היטב את משמעות הודייתו. ומשהבין כי טענה זו של חוסר זיכרון לא תוכל לעמוד, לפתע צצה והופיעה בחקירה הנגדית הטענה כי הוא אינו המצולם בסרטון החקירה באזהרה וגם לא בסרטוני האבטחה ואף לא בסרטונים שהופקו ממצלמות הגוף (עמ' 43 שורות 2-3; עמ' 44 שורות 2-3, 22-23, 25-26; עמ' 45 שורות

9-1). ניכר כי הנאשם מודע היטב לכך שפעל באופן פסול ואסור (בחקירה באזהרה הנאשם הביע התנצלות על המעשה התוקפני) ומחשש מתוצאות ההליך הצפויים ככל ויורשע בדין הוא ביקש להסיר את האחריות מעצמו בטענות שונות ומופרכות. התרשמותי השלילית מעדות הנאשם מהווה נדבך נוסף ומשלימה את המארג הראייתי המוכיח את אשמתו.

26. לסיום, בסיכומים העלתה ההגנה טענה חלופית לפיה אפשר לטעות ולסבור כי המתלוננת היא אישה מבוגרת אך לא קשישה, דהיינו גילה פחות מ-65 שנים, אבל טענה זו אינה מיוסדת על גרסת הנאשם. וכאמור אין בנמצא גרסה סדורה של הנאשם באשר למקרה עצמו. האחרון בעדותו בפני לא לקח אחריות על המעשה וממילא לא ניסה לטעון כי שגה במחשבה שהמתלוננת צעירה מגילה. ובמצב דברים בו ביקש הנאשם להיתלות בטענה כי אינו זוכר פרטים ביחס לאירוע וממילא לא נשמעה מפיו כל טענה שיש בה להטיל ספק בדבר מודעותו לגילה של המתלוננת, וההסברים בהקשר זה נשמעו מפי בא כוחו ובשלב הסיכומים, לדוגמה, המסכה כיסתה את פני המתלוננת באופן שעשוי היה לגרום לבלבול, הרי בית המשפט לא ייטול על עצמו לדון באפשרות היפותטית.

27. ובבחינת למעלה מן הדרוש אומר כי בנסיבות העניין גם לא מדובר בטענה שהיא מסתברת מבחינה עובדתית. המתלוננת אכן נראית טוב לגילה אך היא בהחלט נראית כבת גילה. ונזכיר, בניגוד לתשובת הנאשם לאישום, מחומר הראיות עולה כי הנאשם מכיר גם מכיר את המתלוננת מביקוריו התכופים בקופח החולים וזוהי גם לא הפעם הראשונה שהיא מעירה לו על התנהגותו. כך עולה מהדברים שמסר לאסרסה סמוך לאירוע ותועדו במצלמות הגוף (ת/7; ת/17) וכך גם עולה מהודאתו במשטרה (ת/1 שורה 8-10).

28. בהינתן המקובץ אני קובעת כי המאשימה עמדה בנטל הוכחת אשמתו של הנאשם במיוחד לו מעבר לספק סביר, ומשכך אני מרשיעה אותו בעבירה המפורטת ברישא הכרעת הדין.

ניתנה היום, י"א כסלו תשפ"ג, 05 דצמבר 2022, במעמד הצדדים.